

Корейската народна армия на защита на мира и социализма

*Доклад, изнесен на научна конференция,
състояла се на 4-ти септември 2018 г. в гр. София,
посветена на 70 години от създаването
на Корейската народно-демократична република*

“Военната сила това е първооснова на държавната мощ. ... Ако нямаш собствени сили, военна мощ, способна на самозащита – няма да победиш в борбата против империализма, няма да защитиш партията и държавата, няма да осигуриш безопасността на народа – такава е днешната сурова реалност“ написа през 2008 година другарят Ким Чен Ир.

Историята на корейската революция е в голяма степен история на въоръжената борба срещу империализма и на изграждането и укрепването на революционни въоръжени сили. Корените на Корейската народна армия са в годините на антияпонската въоръжена борба. На 25 април 1932 година великият вожд Ким Ир Сен обяви създаването на Антияпонската народна партизанска армия, която покъсно беше реорганизирана в Корейска народна революционна армия.

Още в тези години корейските революционери от собствен опит научиха, че е възможно да се воюва успешно срещу противник който има огромно превъзходство във въоръжение и численост и в тази борба трябва да се разчита главно на собствените сили. Партизанските бази бяха превърнати в крепости с подръчни средства. Тъй като липсваха бетон и стомана се копаеха траншеи и подземни тунели, по пътищата се устройваха барикади с камъни и дървета. Липсваха радиостанции и телефони и затова беше създадена система за предупреждение на населението състояща се от наблюдателни постове и прости средства сигнализация (флагчета, фенери и т.н.). Цялото население на базите беше въоръжено и преминаваше военно обучение. Бяха постигнати забележителни успехи в ремонта и дори производството на оръжия и боеприпаси със собствени сили. Собственото производство, наред с трофейното оръжие взето от противника, бяха двата главни източника за въоръжаване на партизаните. Оцеляването и разрастването на корейската партизанска армия в продължение на толкова дълъг период, срещу огромното техническо и числено превъзходство на противника, беше възможно само в резултат на несломимия боен дух, подкрепата на населението и превъзхождащата стратегия и тактика на партизанския пълководец Ким Ир Сен. Проведени бяха такива блестящи операции като превземането на граничния град Почонбо на територията на Корея и „Трудния поход“. Основната цел на операцията в Почонбо беше повдигане духа на корейците и разсейване мита

за „непобедимостта“ на японската армия. По това време победите на японците в Китай бяха изплашили значителна част от корейското население което преувеличаваше силата на японската армия. „Убеждението в непобедимостта на врага е равносилно на отрова, парализираща революционното съзнание на хората. За да се обезвреди тази отрова беше необходимо да се разсее митът за мощта на японската армия. Нужно беше нагледно да се покаже на хората, че макар и тя да е силна, то може да бъде победена и разгромена“ пише в своите спомени другарят Ким Ир Сен. Акцията в граничното градче премина точно по план, без нито една жертва от страна на партизаните. Партизанските дивизии се съсредоточиха незабелязано на северния бряг на река Ялуцзян (Амнокан) преминаха реката и превзеха неголемия граничен град Почонбо на корейския бряг. Това беше образец за партизанска тактика: правилно избрана цел, незабелязано придвижване, абсолютна внезапност на нападението, активна пропаганда и успешно изтегляне на партизаните. Пропагандният ефект беше огромен – всички централни японски вестници, средствата за информация в окупирана Корея, в Китай и СССР отразиха акцията.

„Трудният поход“ имаше за цел КНРА да излезе от обкръжението на врага и да съхрани своите сили. Операцията беше проведена в началото на 1939 година и позволи на КНРА да достигне с минимални загуби, през май 1939, нов район на действие на границата на Китай с Корея. Походът продължи 110 дена през които КНРА измина около 400 километра. Той се проведе в неописуемо тежки условия на дълбок сняг над 2 метра, студове до минус 40 градуса, липса на храна и непрекъснато преследване. Тактиката на корейските партизани през този период се характеризираше с висока мобилност на партизанските части, перфектна маскировка и укриване от наблюдението на врага и успешно прилагане на принципа на съсредоточаване и нанасяне на удари с големи сили когато противника е разпръснат и се опитва да контролира голяма територия и разделяне на собствените сили и действия с малки отряди когато противника съсредоточи своите сили.

През август 1945 година, използвайки общото поражение на империалистическа Япония и настъплението на съветската армия, народната въоръжена съпротива на корейския народ, ръководена от Ким Ир Сен, освободи цялата територия на страната и формира органи на самоуправлението – народни комитети, включително и на юг от 38 паралел където нямаше съветски войски. В Южна Корея американските войски навлязоха 3 седмици след като японската армия беше вече напълно разоръжена. Първата работа на американските окупационни власти беше да разпуснат народните комитети и на тяхно място да назначат нова колониална администрация директно подчинена на американските военни власти. По-късно те създадоха марионетна полиция и армия. По този начин конфликтът между правителството на КНДР и режима в Сеул беше конфликт между силите на

свободата и независимостта на страната и силите на зависимостта и чуждото господство. Корейският народ, като всеки друг народ, не обича войната и насилието. Той се бореше и мечтаеше за обединение на своята държава по мирен път. Ако не беше намесата на САЩ във вътрешните работи на Корея, тази борба още през 1945 година би завършила с успех, защото силите на корейската реакция бяха неизмеримо по-слаби от патриотичните сили. Не бяха изминали обаче и две години от създаването на КНДР, когато новата народна република беше принудена да воюва, на живот и смърт, срещу империалистическата свръхсила САЩ. Това беше изключително сурово изпитание, от което социалистическа Корея и нейната народна армия излязоха покрити с вечна слава и с ореола на непобедимост. Корейската война беше от тези войни изходът от които изглеждаше очевиден за всички. Разликата между двете воюващи сили беше колосална. По това време американския империализъм беше на върха на своето могъщество. САЩ притежаваха огромен арсенал от ядрени бомби и, най-мощната авиация и флот в света. Националният доход на САЩ през 1950 година беше стотици пъти по-голям от националния доход на КНДР и над 20 пъти по-голям от този на Китайската народна република. Военновъздушните сили на САЩ притежаваха 31 хиляди самолета, а във военната авиация на КНА към юни 1950 година имаше общо 239 самолета и само 30 обучени летци. Затова много сполучливо този конфликт беше наречен «Войната на пушката срещу атомната бомба», а изходът от него «чудо на военната история».

Ходът на Корейската война промени представите за съотношението на силите в света. Въпреки подкрепата на американската авиация и флот марионетната южнокорейска армия не само не успя бързо да разгроми Корейската народна армия, но сама претърпя катастрофално поражение. Само за 5 дни марионетната армия се стопи от 100 хиляди до 22 хиляди, които бяха панически захвърляйки оръжие. Останалите се предадоха или дезертираха. На третия ден на войната КНА освободи, практически без бой, столицата на Южна Корея Сеул посрещната с радост от населението на града. Ненавистният на корейците марионетен режим започна бързо да се руши. Стана очевидно, че без пряката намеса на американските сухопътни войски гражданската война в Корея би завършила бързо и с минимални жертви. На 30 юни 1950 година главнокомандващия американските сили генерал Макартур заповяда включването на две американски дивизии в сраженията, което според него беше напълно достатъчно за пълното унищожаване на КНА.

Американското командване най-сериозно си въобразяваше, че само при появата на американските войски корейците ще се разбягат. Още първите сблъсъци обаче с части на КНА, през юли 1950, бяха като студен душ за агресорите. КНА проведе блестящо операцията по освобождението на град Теджон. Въпреки господството на американската авиация във въздуха части на народната армия преодоляха, пеша само за 8 часа през нощта и без път, 50 километра и излязоха в тила на основните

сили на 24 американска дивизия, които бяха обкръжени в град Теджон. В следващите два дена обкръжените бяха унищожени или се предадоха в плен. В плен попадна и командира на дивизията генерал Дийн. Американските сухопътни войски понесоха едно от най-тежките поражения в своята история. За да спрат настъплението на КНА американците съсредоточиха огромни сили и техника. Към началото на септември 1950 година съотношението на силите достигна 2,5 пъти в хора и артилерия, 6 пъти в танкове и абсолютно превъзходство във въздуха и по море в полза на агресорите. През първите 4 месеца на войната Корейската народна армия воюваше съвсем сама срещу агресора и едва в края на октомври 1950 тя получи подкрепата на китайските народни доброволци. Но и след намесата на китайските доброволци съотношението на силите в хора само се изравни, но агресорите продължаваха да имат абсолютно превъзходство в самолети, кораби, танкове и тежка артилерия. По това време китайските доброволци, както и частите на КНА, бяха съставени само от пехотинци, като най-мощното им оръжие бяха 120 мм миномети. Нито Китай нито КНДР все още не притежаваха индустрия, която да произвежда тежка артилерия, бойни самолети, танкове и големи бойни кораби. Успешното контранастъпление на КНА и китайските доброволци в края на 1950 година е едно от най-забележителните постижения в историята на военното изкуство. Леко въоръжена пехота, придвижваща се само на собствените си крака, без тежка артилерия, танкове и авиация, обърна в бягство и разгроми въоръжен до зъби противник с танкове, тежка артилерия и мощна авиация. При това разгромени бяха най-боеспособните американски дивизии с боен опит от Втората световна война. Това беше, и продължава да е и досега, най-дългото разстояние на отстъпление на американската армия в цялата военна история на САЩ. Главнокомандващият 8-ма американска армия в Корея, генерал Риджуей, така описва паническото бягство на своите войски: „Само на няколко мили северно от Сеул се сблъсках с бягащата армия. Никога преди не съм виждал подобно нещо и моля бога отново да не ставам свидетел на подобно зрелище. Те бяха изоставили всички тежки оръжия, танкове, артилерия. Само някои носеха личното си оръжие. Владееше ги само една мисъл, да увеличат с още една миля разстоянието което ги разделя от преследващия противник“.

Американците хвърлиха нови подкрепления в Корея и през лятото на 1951 година фронтът се стабилизира приблизително където е днес демаркационната линия. За да неутрализират господството на американската авиация КНА и китайските доброволци изградиха подземна отбранителна линия. На 250 километра фронт, за много кратко време, бяха изградени 1250 километра подземни тунели и съоръжения като бяха изкопани 2 милиона кубически метра земя и камъни, в това число 95 % на ръка. Според американското командване тези позиции са били така построени, че дори употребата на ядрени оръжия срещу тях би била безполезна. След като не успяха да постигнат победа на бойното поле американците се опитаха

да сломят волята на корейското население с масирани терористични бомбардировки на цивилни обекти - жилищни сгради, училища и болници. След като и това не помогна обсъждаха употребата на ядрено оръжие като плановите бяха да се използват между 30-50 ядрени бомби. Отказаха се не защото се уплашиха, че ще има много жертви. Точно обратното прецениха, че жертвите на корейците ще са много малко защото войските са укрити в подземни съоръжения, а населението на по-големите градове отдавна е евакуирано.

Към лятото на 1953 година американците осъзнаха, че не могат да постигнат победа нито на бойното поле нито чрез въздушен терор и изстребване на цивилното население. Така се стигна до подписването на примирието. След войната агресорите разпространяваха мита за огромните загуби на КНА и китайските доброволци. Но дори официалните американски, южнокорейски и китайски данни днес показват, че загубите на хора от въоръжените сили на двете страни, на бойното поле, са били приблизително равни, над 1 милион убити, ранени и пленени от страна на САЩ и техните сателити и 870 хиляди убити, ранени и пленени от страна на КНА и китайските доброволци. Що се отнася до бойната техника, то загубите на американците закономерно бяха многократно по-големи. Показателна е и разликата в общото тегло на използваните боеприпаси във войната. САЩ използваха 3,3 милиона тона боеприпаси срещу само 250 хиляди тона от КНА и китайските доброволци.

Най-точна оценка на резултатите от войната даде вожда на корейския народ другаря Ким Ир Сен: “В резултат на корейската война, беше разбит мита за могъществото на САЩ ...Въоръжените интервенти американските империалисти претърпяха на корейския фронт военно, политическо и морално поражение. Това е не само велика победа на корейския народ в борбата за своята свобода и независимост, това е и голяма победа на свободолюбивия демократичен лагер в целия свят“.

След победата в Отечествена освободителна война КНА се изграждаше на основата на огромния опит натрупан в тази война. Примирието на Корейския полуостров и до днес не е заместено от мирен договор и състоянието на война формално продължава. Непрекъснато се провеждат мащабни военни учения до границата на КНДР. Това наложи висока бдителност и поддържане постоянно на висока степен на бойна готовност от КНА. Опитите за провокации на САЩ се пресичаха най-решително. Така например през 60-те години авиацията на КНА свали четиримоторен самолет-радар на САЩ при което загина целия му екипаж и успя да плени кораба за електронно разузнаване на САЩ „Пуебло“ заедно с целия му екипаж. След официално извинение от страна на Вашингтон екипажът беше освободен, но корабът остана и сега се намира в музей в Пхенян. Днес „Пуебло“ е единственият военен кораб на САЩ, който се показва като военен трофей в чужд музей.

Нов период на тежки изпитания за КНДР настъпи в края на 20 век, след рухването на социализма в СССР и Източна Европа. Отново ставаше дума за оцеляване или гибел на републиката. Отново изглеждаше, че малката социалистическа държава, изоставена от своите съюзници, няма никакви шансове срещу обединените сили на империализма начело със САЩ. Основната политика през този период, наречен отново „Трудния поход“, беше политиката на предимство на армията(Сонгун). КНА не само осигуряваше защитата на страната но и участваше, като водеща сила, в социалистическото строителство. И „чудото“ отново се случи, този път под ръководството на продължителя на делото на Ким Ир Сен великия Ким Чен Ир. Защитена беше независимостта на страната и социализма при това без нито един изстрел. Когато враговете очакваха всеки момент рухването на републиката, в края на 1998 година, като символ на преодоляване на изпитанията, беше успешно изстрелян първия корейски изкуствен спътник на Земята със собствена ракета-носител. Военните експерти на империализма отново сбъркаха катастрофално в своите оценки. Така например бившият американски командващ в Корея през 90-те години, коментирайки съдбата на КНДР, самоуверено заявяваше: „Въпросът не е дали тази страна ще се разпадне, а как и кога това ще стане“. Немалко от тези така наречени „експерти и анализатори“ продължават и днес да правят сравнения на brutния продукт и размера на военния бюджет при това изчислени в долари по някакви измислени от тях обменни курсове. Да разясняват, че техниката на КНА е «остаряла» и не може да се мери с американското оръжие, което се оценява според рекламните характеристики давани от неговите производители. Затова те така и не могат да намерят правдоподобно обяснение защо САЩ не само не постигнаха светкавична победа, но изобщо не успяха да постигнат никаква победа, както в Корея така и след това във Виетнам, въпреки абсолютното си превъзходство в икономическа мощ и военна техника. В тези войни авиацията на САЩ контролираше небето, флотът им морето, имаха огромно превъзходство в техника и на сушата, но това се оказа недостатъчно.

Не могат да дадат и някакво логично обяснение защо се налага САЩ да „защитават“ Южна Корея срещу КНДР след като юга, според тях, има огромно превъзходство в икономика, технологии и 20 пъти по-голям военен бюджет в долари? Отговорът се крие в един граничен инцидент през 2010 година. Тогава, след провокация от южнокорейска страна, една батарея „остарели“ 122 мм ракетни системи за залпов огън на КНА изстреля само един залп от 108 реактивни снаряда, при което бяха повредени и извадени от строя три от общо шест от прехвалените супермодерни южнокорейски 155 мм самоходни гаубици, струващи 4 милиона долара всяка. Двама южнокорейски военнослужещи бяха убити и 19 ранени. Цената на оръжията и тяхната реклама при капитализма, означава все по-големи печалби за тези които ги произвеждат, но не означава по-висока ефективност.

Основните принципи на изграждане отбраната които правят социалистическа Корея и нейната народна армия непобедими са:

- Непоколебимо единство на вожд, народ и армия.
- Превръщане на цялата страна в крепост.
- Въоръжаване и военно обучение на целия народ.

Постигането на победа в нова Корейска война при тези условия ще изисква агресора да успее:

- Да открие и унищожи, по някакъв начин, голямата част от укрепените съоръжения, както в тила така и на бойната линия, в които са укрити важните индустриални обекти, войските и важните военни обекти. Само броят на големите подземни съоръжения в тила в КНДР, по най-скромни оценки които могат да се намерят в открити източници, надхвърля няколко хиляди, съединени с над 500 километра тунели и изградени в гранитни скали на дълбочина над 100 метра. Освен това цялата територия на страната е прикрита от най-гъстата мрежа от зенитни ракети и зенитни оръдия в света.
- Да разгроми милионната мирновременна армия, която се увеличава до няколко милиона след мобилизация и ще има подкрепата на всички останали мъже и жени които могат да носят оръжие.

За ударния потенциал на КНА на бойното поле е достатъчно е да се спомене, че само артилерията и ракетните системи за залпов огън с калибър над 100 мм се смята, че са над 10 хиляди и могат да изстрелят над 500 хиляди снаряда за един час. Очевидно, че всеки опит за разпалване на нова война на Корейския полуостров от САЩ е обречен на още по-тежко поражение отколкото във войната през 1950-53 година. През 2003 година САЩ използваха като повод несъществуващи оръжия за масово унищожение в Ирак за да нападнат и окупира тази страна. Те извършиха това когато се убедиха, с международни инспекции, че в Ирак такива оръжия няма. По същото време президента Буш включи КНДР, заедно с Иран и Ирак в така наречената „ос на злото“. Това принуди КНДР да създаде свой ракетно-ядрен потенциал за възпиране. През октомври 2006 беше успешно извършен първия подземен ядрен опит, а през май 2009 година второ ядрено изпитание което беше с 20 пъти по-голяма мощност от първото. В началото на 21 век КНДР разви технологията за обогатяване на уран със собствени сили, което беше голям успех и позволи бързото нарастване на запасите от ядрени заряди. В края на 2011 година, след внезапната смърт на Ким Чен Ир, начело на държавата и на КНА беше избран другаря Ким Чен Ун. На мартенския пленум на ЦК на Корейската трудова партия през 2013 година, изхождайки от нуждата за защита на корейската революция в условията на неспиращи заплахи и санкции от страна на САЩ, той издигна

стратегическата линия на паралелно развитие на икономиката и ядрения потенциал за възпиране. За по-малко от пет години станахме свидетели на ново чудо, малка страна с ограничени ресурси като КНДР, успя да разработи и успешно да изпита изцяло със собствени сили най-мощните и съвременни ракетно-ядрени оръжия. И това беше направено в условията на неவிждан външен натиск, санкции и изолация.

През този период бяха извършени успешни изпитания на: двустепенна балистичната ракета за подводни лодки с твърдо гориво която може да бъде изстрелвана от подводно положение, двустепенна балистична ракета с твърдо гориво и голям радиус на действие изстрелвана от мобилна верижна пускова установка, едностепенна балистична ракета с течено гориво с голям радиус на действие изстрелвана от мобилна колесна пускова установка Хвасон -12, двустепенна междуконтинентална балистична ракета с течено гориво на мобилна колесна пускова установка Хвасон -14 и в края на 2017 на двустепенна тежка междуконтинентална балистична ракета с течено гориво на мобилна колесна пускова установка Хвасон -15. За Хвасон-15 оценките на експертите са, че може да пренесе боен товар от над 1 тон на 13 хиляди километра. Американски експерт оцени тази ракета така:“Тя има достатъчен полезен товар и може да преодолее всяка известна противоракетна отбрана. Тази ракета не може да бъде спряна“. Малко преди успешното изпитание на Хвасон-15, през септември 2017, беше извършено и успешно подземно изпитание на най-съвършен двустепенен термоядрен боен заряд за балистична ракета. Силата на експлозията беше оценена между 250 и 500 килотона, но създадените на този принцип термоядрени заряди могат да бъдат с практически неограничена мощност. Разбира се наред с развитието на ракетно-ядрените оръжия през този период не изоставаше и модернизацията на конвенционалните въоръжения на КНА. Успешно бяха проведени изпитания на: нова зенитна ракета с голям радиус на действие, на нова противокорабна ракета, на нова 300 мм реактивна система за залпов огън с голям радиус и високоточни боеприпаси, на нова маневрираща и високоточна бойна част за балистична ракета с радиус 400 километра, която при изпитанията е показала отклонение от целта от само 7 метра, на нова оперативно-тактическа балистична ракета с твърдо гориво и т.н. След тези успехи в развитието на ракетно-ядрения потенциал съотношението на силите в конфронтацията със САЩ се промени в такава степен, че в началото на тази година другарят Ким Чен Ун обяви успешното изпълнение на задачата за развитие на ракетно-ядрените сили на КНА и съсредоточаване на усилията през следващите години върху икономическото развитие. На тази основа беше обявено прекратяване на ядрените изпитания и беше демонтиран полигона за подземни ядрени изпитания. Проведени бяха срещи на Ким Чен Ун с президента на Южна Корея и през юни с президента на САЩ. На тези срещи бяха подписани декларации които да дадат началото на мирен процес в Корея.

Политиката на КНДР за мир е била винаги последователна. При успешните изпитания на междуконтинентални балистични ракети Ким Чен Ун заяви, че всъщност мишената на тези ракети е самата война. Те трябва да направят невъзможна нова война в Корея. САЩ се страхуват от ядрените оръжия на Корея и желаят тяхното премахване. Ако враждебната политика на САЩ към КНДР се промени и спрат опитите да се поставят неизпълними предварителни условия за така нареченото „необратимо“ ядрено разоръжаване, защото е невъзможно по принцип една страна която вече е създадала и изпробвала ядрено оръжие да го премахне „необратимо“. Ако бъдат премахнати санкциите, КНДР получи необходимите гаранции за мир и бъде създадено доверие между, страните тогава и нуждата от ядрено оръжие ще отпадне, тъй като то ще е изпълнило изцяло своята задача да гарантира мира. Добрата воля на КНДР беше демонстрирана по безспорен начин и сега всичко зависи от поведението и намеренията на САЩ.

Затова КНА и днес продължава да бъде във висока бойна готовност на стража на мира и социализма и участва заедно с целия народ в изграждането на силна и процъфтяваща социалистическа държава.

*Председател на Кръжока за изучаване Кимирсенизма и Кимчениризма в
България Людмил Костадинов*

4 септември Чучхе 107(2018) г., София